

Arrest

nr. 143 262 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat M. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. In zake (M.S.), verzoeker

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Nasseriye, gelegen in het Zuiden van Irak. Uw eerste echtgenote overleed in 1998 in het kraambed. Samen met haar had u twee kinderen. In 2009 hertrouwde u met (M.G.T.). U verklaart als taxichauffeur te hebben gewerkt en zou op 5 maart 2010 een aanrijding hebben gehad in de Bagdad-sstraat in Nasseriye. Toen u na de aanrijding uit uw auto stapte om het slachtoffer te helpen, zag u dat een andere aanwezige een pistool trok. Deze laatste bleek een broer van het slachtoffer te zijn, beide leden van de stam Beni Assad. U zou hierna naar huis gevlucht zijn. U zou uw oom op de hoogte hebben gesteld van uw probleem, waarna deze

naar het ziekenhuis zou zijn gegaan om de familieleden van het slachtoffer te ontmoeten en over de aanrijding te praten. Tijdens het eerste bezoek van de buurman zou gebleken zijn dat de toestand van het slachtoffer kritiek was. Uw oom ondernam een bemiddelingspoging maar vernam dat het slachtoffer intussen overleden was en werd vervolgens door de familie van het slachtoffer terug naar huis gestuurd. Nog diezelfde nacht bent u met uw gezin vertrokken naar het huis van uw schoonfamilie in de wijk Sharqiye. In die periode nam uw familie opnieuw contact op met de familie van het slachtoffer, waarna bleek dat deze elke geldelijke regeling weigerde en enkel wraak, mits de dood van u en uw broer, beoogde. U verbleef in Sharqiye tot aan uw vertrek op 1 april 2010. In Turkije verbleef u 24 dagen waarna u verder reisde naar België, samen met uw broer (G.) (OV 6.621.912 en CG 10/14175). U vroeg asiel aan op 3 mei 2010. Op 8 januari 2011 werd (S.), één van uw twee zonen uit uw eerste huwelijk, vermoord. Jullie zouden te weten gekomen zijn dat (G.J.), de broer van de persoon die destijds om het leven was gekomen tijdens het auto-ongeluk, de dader was. Uw moeder zou een klacht hebben neergelegd in het nabij gelegen politiekantoor. Jullie zouden ook een advocaat hebben aangesteld om jullie belangen te verdedigen. Via de advocaat zouden jullie hebben vernomen dat de politie een poging had ondernomen om (G.J.) te arresteren, evenwel zonder resultaat. In mei 2013 zou uw huidige echtgenote (M.G.T.) (OV 6.621.855 en CG 10/13887B) naar België zijn gekomen om u hier te vervoegen en eveneens een asielaanvraag in te dienen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en een huwelijksakte. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS legde u nog volgende documenten voor: een overlijdensakte, een getuigenverklaring van het incident, een klacht van uw moeder, een tekening van de omstandigheden van het incident, een arrestatiebevel en een medisch rapport van een autopsie, twee documenten van de politie gericht aan de onderzoeksrechter en een nieuwsbrief van Vluchtelingenwerk.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) nam op 30 juni 2011 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 augustus 2011 door het CGVS ingetrokken. Op 17 januari 2013 werd u een tweede maal gehoord. Op 11 februari 2014 nam het CGVS opnieuw een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd opnieuw ingetrokken door het CGVS op 10 juli 2014.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er allerminst in slaagt te overtuigen dat de problemen waarvoor u in 2010 uit Irak bent gevlucht anno 2013 nog actueel zijn (zie gehoorverslag CGVS, dd. 17 januari 2013). U verklaarde eerst in algemene termen dat stam-gerelateerde problemen eeuwig blijven bestaan en nooit eindigen. U werd erop gewezen dat dit een algemene stelling is maar dat dit weinig zegt over uw eigen concrete situatie. Vervolgens werd u gevraagd of u concrete aanwijzingen hebt dat dit stammenprobleem nog actueel is. U verwees naar slogans die op jullie huis waren aangebracht door uw belagers. Dit incident vond evenwel plaats in april 2010. Op de vraag of u dan niet meer recente aanwijzingen had in dit verband, legde u volgende vage verklaring af: "we horen regelmatig 'via via' dat ze ons nog steeds aan het zoeken zijn van tijd tot tijd". U zou enkel nog contact hebben met uw moeder en uw echtgenote - inmiddels ook in België - , maar omdat zij naar een andere regio waren verhuisd, nl. Chattra, zouden zij niet langer op de hoogte zijn geweest van de ontwikkelingen in verband met uw probleem. U werd erop gewezen dat u aldus geen idee heeft van wat er na april 2010 eventueel nog gebeurd kan zijn met betrekking tot uw persoonlijk probleem. U antwoordde hierop dat dit niet helemaal correct is. U verklaarde immers dat uw ooms het contact met uw moeder en echtgenote hadden verbroken, omdat ze bepaalde dingen hadden vernomen met betrekking tot uw probleem. Op de vraag of u dan concrete stappen had ondernomen om te weten te komen wat uw ooms dan meer wisten over uw probleem, antwoordde u dat u meerdere malen contact had gehad met uw ooms en dat één oom langs moederszijde u zou hebben meegedeeld dat men nog altijd op zoek is naar u en dat het dus beter was om uit Irak weg te blijven. U blijft dus bijzonder vaag wat de actualiteit van uw probleem met de familie van het verkeersslachtoffer betreft. U haalt geen enkel concreet feit of gebeurtenis aan waaruit zou blijken dat men zich nog steeds op u wil wreken. U laat zich enkel uit in algemeenheden. Daarenboven spreekt u zich even later in dit verband nog tegen, aangezien u liet optekenen dat u met een zekere (H.N.U.) zes maanden voor de datum van het gehoor (17 januari 2013) telefonisch contact heeft gehad en er aan toevoegde dat dit het eerste en het enige contact was dat u had met iemand van uw familie buiten uw moeder en echtgenote. Dit terwijl u even daarvoor nog had verklaard dat u meermaals contact had met verschillende van uw ooms. Wat er ook van zij, de informatie die u zou

hebben verkregen van (H.N.U.) is eveneens dermate vaag dat er weinig waarde aan kan gehecht worden. U weet enkel dat men nog steeds op zoek was naar u. U kan niet eens zeggen wanneer men de laatste keer naar u op zoek is geweest of wat er zich dan in concreto heeft voorgedaan. U sluit verder niet uit dat (H.N.U.) nog meer informatie had met betrekking tot uw situatie, maar daarvan bent u niet op de hoogte (zie gehoorverslag CGVS, vragen 2-20). Hieruit kan afgeleid worden dat u zelf dan ook niet de minste moeite heeft gedaan om (H.N.U.) hierover te bevragen. Het hoeft geen betoog dat deze verklaringen in verband met mogelijke recente ontwikkelingen in het conflict met de Beni Assad allerm minst overtuigen. Dat u hier zo weinig vanaf weet, zelf aldus weinig inspanningen heeft geleverd om uw contactperso(o)n(en) te bevragen, staat haaks op de door u beweerde vrees voor vervolging.

Opmerkelijk in dit verband is bovendien het feit dat uw broer (G.) - althans volgens zijn verklaringen - niet op de hoogte zou zijn van dit enige telefoongesprek dat u heeft gehad met (H.N.U.). Nochtans is hij tesamen met u gevlucht in 2010 omwille van dezelfde problemen en vrees voor bloedwraak naar aanleiding van een auto-ongeval. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat u hem niet op de hoogte zou hebben gebracht van dit telefoongesprek, temeer daar dit gesprek u voor het eerst sinds een zeer lange periode informatie verschafte over uw (actuele) problemen/situatie in Irak. U repliceerde hierop dat u uw broer niet onnodig ongerust wilde maken en dat hij bijzonder veel last had van stress. Daarom had u besloten om de informatie die u had bekomen naar aanleiding van het telefoongesprek niet met hem te delen. Volgens u zou het hem alleen maar meer stress bezorgen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 21 en 22). Dit argument kan allerm minst overtuigen. De informatie die u besloot achter te houden voor uw broer is dermate vaag en nietszeggend, dat met de beste wil van de wereld niet kan ingezien worden dat het vrijgeven van deze informatie uw broer meer stress zou kunnen bezorgen.

Vervolgens is het zeer opvallend dat u naliet te verwijzen naar de moord op uw zoon op 8 januari 2011, toen u werd gevraagd of er na april 2010 nog concrete aanwijzingen waren voor het feit dat uw probleem nog actueel was (zie gehoorverslag CGVS, vraag 8), temeer daar u deze moord wel degelijk linkt aan uw eigen problemen, met name bloedwraak. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat u tijdens het vorige gehoor op het CGVS al had verwezen naar de moord op uw zoon en ook dat u de overlijdensakte al had voorgelegd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 31-34). Het feit dat u naliet correct te antwoorden op bovenstaande vraag omdat u ervan uitging dat de 'protection officer' het antwoord al kende op basis van uw dossier en het niet nodig vond deze toch wel ingrijpende gebeurtenis nogmaals spontaan te vermelden, is niet ernstig te noemen. Dit alles doet twijfels rijzen omtrent de vraag of het overlijden van uw zoon wel degelijk verband houdt met uw beweerde problemen die u noopten uit Irak te vluchten. Ook al heeft u de moord op uw zoon al eerder ter sprake gebracht, dan nog kan in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u deze dramatische gebeurtenis direct vermeldt wanneer u wordt bevraagd over de (evolutie van uw) problemen na uw vertrek. Dat u het dan niet nodig acht dit ernstige feit nogmaals te vermelden doet de wenkbrouwen fronsen.

Deze twijfels aangaande de moord op uw zoon worden verder gevoed door een opvallende tegenstrijdige verklaring die u in de loop van het gehoor van 17 januari 2013 aflegde. Bij aanvang van het gehoor verklaarde u dat uw familieleden naar aanleiding van het incident waarbij er slogans op jullie huis werden aangebracht, van de wijk Sharqiye naar Chattra waren gevlucht. U situeerde dit incident omstreeks april 2010, kort na uw vertrek uit Irak (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5 en 6). Toen u echter werd gevraagd waar de moord op uw zoon plaatsvond, verklaarde u dat dit in Nasseriyeh was en niet in Chattra. U werd erop gewezen dat u bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk had laten optekenen dat uw familie - dus inclusief uw zoon - reeds in april 2010 naar Chattra was gevlucht. U wijzigde nu uw eerdere verklaringen. U verklaarde nu dat uw familie naar Chattra was verhuisd naar aanleiding van de moord op uw zoon. In april 2010 - toen de slogans werden aangebracht op uw huis - zouden jullie al ongeveer een maand in het huis van uw schoonbroer hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, vragen 38-41). Uw opeenvolgende verklaringen zijn allerm minst coherent. Daarenboven verklaarde uw echtgenote dat jullie sinds februari 2010 al naar Chattra waren verhuisd, want evenmin strookt met uw versie van de feiten (zie vragenlijst DVZ, dd. 11 juni 2013, vraag 11).

Naar aanleiding van de moord op uw zoon zou uw moeder klacht hebben neergelegd bij het lokale politiebureau. Dit gebeurde op 16 januari 2011. Op 19 januari 2011 zou er een arrestatiebevel zijn uitgevaardigd door een onderzoeksrechter en diezelfde dag nog zou er een huiszoeking hebben plaatsgevonden bij de mogelijke dader, (G.J.), de broer van de man die bij het verkeersongeluk was omgekomen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 44-48). Wat er nadien is gebeurd en of er verdere gerechtelijke stappen werden ondernomen, daarover heeft u geen enkele informatie. U lichtte toe dat dit te wijten was aan het feit dat uw familieleden naar aanleiding van de moord op uw zoon waren verhuisd en dat ze daarom de zaak niet meer hebben kunnen opvolgen. U wist wel te zeggen dat de vermoedelijke dader van de moord nog steeds niet was opgepakt. U werd gevraagd van wie u dit laatste dan wel had vernomen. U antwoordde dat (H.N.U.) u dit had meegedeeld tijdens jullie telefoongesprek. Nochtans verklaarde u eerder tijdens het gehoor dat (H.N.U.) u tijdens dit bewuste telefoongesprek niets anders had meegedeeld dan de zeer algemene en vage vaststellingen dat 'men nog op zoek was naar

u'. U repte toen met geen woord over het (niet onbelangrijke) feit dat hij wist dat de vermoedelijke dader van de moord op uw zoon nog niet gevat was (zie gehoorverslag CGVS, vragen 17, 18 en 20). U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde hierop dat u bij aanvang van het gehoor de moord op uw zoon nog niet ter sprake had gebracht. Daarom zou u nagelaten hebben te verwijzen naar dat deel van het telefoongesprek dat betrekking had op de moord op uw zoon (zie gehoorverslag CGVS, vragen 50-53). Deze uitleg raakt kant noch wal. U werd naar aanleiding van het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of er nog andere relevante dingen werden gezegd door (H.N.U.) tijdens het telefoongesprek. Dat u dan niet onmiddellijk heeft verwezen naar het feit dat (G.J.) - de moordenaar van uw zoon - nog steeds op vrije voeten is, nochtans een zeer relevant element met betrekking tot uw persoonlijke problemen, is totaal onbegrijpelijk. Vervolgens werd u erop gewezen dat u niet kan uitsluiten dat de vermoedelijke dader intussen al wel is gearresteerd. U antwoordde hierop dat u hier niet van uitging. U lichtte toe dat indien de vermoedelijke dader wel al zou zijn gearresteerd, u dit wellicht wel had vernomen. U werd gevraagd van wie u dit dan wel zou kunnen vernemen, gelet op het feit dat u geen contact meer heeft met uw familie in Nasseriye en dat uw moeder en echtgenote - die op het moment van uw gehoor nog in Irak vertoefde - naar Chattra was verhuisd waardoor deze geen informatie meer konden hebben over wat er zich afspeelt in Nasseriye. U antwoordde hierop dat u wel meer contacten had in Nasseriye dan enkel met uw familie. U lichtte toe dat, indien de vermoedelijke dader al was gearresteerd, deze informatie u wellicht al lang zou hebben bereikt via uw netwerk van kennissen en burens. De bal werd u onmiddellijk teruggekaatst: als u werkelijk over een dergelijk sociaal netwerk beschikt, wat trouwens logisch is gelet op het feit dat u uw hele leven in Nasseriye heeft gewoond, dan zou u ook perfect in staat moeten zijn om gedetailleerde informatie te bekomen over hoe uw problemen na uw vlucht uit Irak zijn geëvolueerd en wat de stand van zaken is in het onderzoek naar de moord op uw zoon. Nochtans geeft u, zoals hierboven reeds uitvoerig is uiteengezet, geen duidelijk beeld over hoe uw problemen recent zijn geëvolueerd. Dit is onaanvaardbaar. U herhaalde nu enkel dat uw moeder en echtgenote naar Chattra waren verhuisd en ook dat er geen nieuws is te melden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 54-57).

U werd gevraagd of er naar aanleiding van de moord op uw zoon een rechtszaak werd gevoerd. U antwoordde hierop dat dit wellicht het geval is aangezien er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd en er ook verschillende getuigenverklaringen zijn. Op de vraag of u enige relevante informatie heeft over deze rechtszaak, antwoordde u dat u er weinig over afweet. U lichtte toe dat dit te wijten was aan het feit dat u niet langer in Irak verblijft. U werd erop gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u geen enkele concrete informatie heeft over deze rechtszaak, temeer daar het over de moord op uw zoon gaat. U herhaalde dat u zich niet in Irak bevond op het ogenblik dat er mogelijkwijze een rechtszaak plaatsvond. U voegde er zelfs aan toe eigenlijk niet met zekerheid te weten of er al dan niet een rechtszaak gevoerd werd en ook dat indien er wel een rechtszaak zou zijn, deze door niemand kan opgevolgd worden. Nog los van het feit dat u zelf stelde over een ruim netwerk van kennissen en burens te beschikken dei toch enige informatie zouden moeten kunnen bekomen, werd u erop gewezen dat u of uw familieleden toch een advocaat hadden kunnen inschakelen om jullie belangen te verdedigen. U antwoordde dat jullie wel degelijk een advocaat hadden ingeschakeld, maar voegde eraan toe dat de zaak niet langer werd opgevolgd nadat uw familie naar Chattra was verhuisd. Ook deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen. Het is niet omdat de familie binnen Nasseriye is verhuisd dat dit enig contact met jullie advocaat of met de onderzoekers van de moord in de weg zou staan. Verder tijdens het gehoor diende u toe te geven niet eens de naam te weten van de advocaat die uw familie had ingeschakeld en ook geen enkele moeite te hebben gedaan om als vader van het slachtoffer zélf vanuit België contact te leggen met deze advocaat. U wekt hiermee minstens de indruk weinig tot geen betrokkenheid te tonen bij de moordzaak van uw zoon (zie gehoorverslag CGVS, vragen 58-70). Wat er ook van zij, uw gebrekkige informatie terzake ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte problemen als gevolg van een bloedvete.

Omwille van alle bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas onvoldoende geloofwaardig geacht en heeft u uw beweerde vrees voor vervolging door de Beni Assad niet aannemelijk gemaakt.

In verband met de door u voorgelegde politionele en gerechtelijke documenten aangaande de moord op uw zoon dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u dergelijke stukken heeft bekomen aangezien het hier interne documenten van de politie en van het gerecht betreffen, gericht aan andere politionele of gerechtelijke instanties. Aangezien u zelf, noch uw familie, nog contact had met een advocaat (u verbleef in België en uw familie verhuisde naar Chattra), kan u deze documenten evenmin via deze weg hebben ontvangen. Dit alles doet ernstige twijfels rijzen omtrent de herkomst en authenticiteit van de neergelegde stukken. Uit de overlijdensakte van uw zoon kan hooguit worden afgeleid dat hij om het leven is gekomen, maar toont geenszins aan dat dit gebeurde door de omstandigheden die u heeft uiteengezet. Verder dient opgemerkt dat op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de bewijswaarde van dergelijke documenten erg relatief is in de huidige Iraakse context (zie

antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier). De overige door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens en burgerlijke stand, dewelke hier niet ter discussie staan. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, (S.)- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote Tahani en uw broer (G.) een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. In zake (M.G.T.), verzoekster

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Nasseriye, Zuid-Irak. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. Op 10 november 2009 bent u gehuwd met (M.S.) (OV 6.621.855 en CG 10/13887). Uw echtgenoot zou als taxichauffeur hebben gewerkt. Op 5 maart 2010 veroorzaakte uw echtgenoot een ongeluk in de Bagdad-sstraat in Nasseriye-stad. Toen hij na de aanrijding uit zijn auto stapte om het slachtoffer te helpen, zag hij dat een andere aanwezige een pistool trok. Deze laatste bleek een broer van het slachtoffer te zijn, beide leden van de stam Beni Assad. Uw echtgenoot zou hierna naar huis zijn gevlucht. Hij zou zijn oom op de hoogte hebben gesteld van zijn probleem, waarna deze laatste naar het ziekenhuis zou zijn gegaan om de familieleden van het slachtoffer te ontmoeten en over die situatie te praten. Tijdens het eerste bezoek van de oom zou gebleken zijn dat de toestand van het slachtoffer kritiek was. De oom ondernam een bemiddelingspoging maar vernam dat het slachtoffer inmiddels overleden was en werd vervolgens door de familie van het slachtoffer terug naar huis gestuurd. Nog diezelfde nacht bent u samen met uw hele familie vertrokken naar het huis van uw familie in de wijk Sharqiya. In deze periode nam de familie van uw echtgenoot contact op met de familie van het slachtoffer, waarna bleek dat deze elke geldelijke regeling weigerde en enkel de dood van hem en zijn broer beoogde. Uw echtgenoot en zijn broer (G.) (OV 6.621.921 en CG 10/14175) verlieten omstreeks 1 april 2010 Irak en vluchtten naar België waar ze op 3 mei 2010 asiel aanvroegen. Op 8 januari 2011 werd de zoon uit het eerste huwelijk van uw man vermoord. Jullie zouden te weten gekomen zijn dat (G.J.), de broer van de persoon die destijds om het leven was gekomen tijdens het auto-ongeluk, de dader was. Uw schoonmoeder zou een klacht hebben neergelegd in het nabijgelegen politiekantoor. Jullie zouden ook een advocaat hebben aangesteld om jullie belangen te verdedigen. Via de advocaat zouden jullie hebben vernomen dat de politie een poging had ondernomen om (G.J.) te arresteren evenwel zonder resultaat. Begin februari 2011 zouden jullie naar Chattra zijn verhuisd. Op 25 maart 2013 zouden 's nachts drie gewapende mannen zijn binnengevallen. Ze zouden ermee gedreigd hebben u te zullen verkrachten. Ze eisten bovendien dat uw schoonmoeder haar klacht zou intrekken in verband met de moord op uw stiefzoon. Ze dreigden ermee binnen een week terug te komen. Hierna zouden ze zijn weggegaan. Na dit incident zouden jullie verhuisd zijn naar de stad Zubeir in de provincie Basra. Op 18 april 2013 zou u vanuit Basra met het vliegtuig naar Istanbul gereisd zijn. Op 22 april 2013 zou u vanuit Istanbul met een vrachtwagen naar België gereisd zijn, waar u op 1 mei 2013 aankwam. Op 6 mei 2013 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u uw problemen volledig baseert op die van uw echtgenoot (M.S.) (zie gehoorverslag CGVS, vraag 1). In zijn hoofde werd een weigeringsbeslissing genomen. Deze weigeringsbeslissing is ook van toepassing op u, gelet op het feit dat u zich volledig baseert op zijn problemen. Deze weigeringsbeslissing luidt als volgt:

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er allerm minst in slaagt te overtuigen dat de problemen waarvoor u in 2010 uit Irak bent gevlucht anno 2013 nog actueel zijn (zie gehoorverslag CGVS, dd. 17 januari 2013). U verklaarde eerst in algemene termen dat stam-gerelateerde problemen eeuwig blijven bestaan en nooit eindigen. U werd erop gewezen dat dit een algemene stelling is maar dat dit weinig zegt over uw eigen concrete situatie. Vervolgens werd u gevraagd of u concrete aanwijzingen hebt dat dit stammenprobleem nog actueel is. U verwees naar slogans die op jullie huis waren aangebracht door uw belagers. Dit incident vond evenwel plaats in april 2010. Op de vraag of u dan niet meer recente aanwijzingen had in dit verband, legde u volgende vage verklaring af: "we horen regelmatig 'via via' dat ze ons nog steeds aan het zoeken zijn van tijd tot tijd". U zou enkel nog contact hebben met uw moeder en uw echtgenote - inmiddels ook in België - , maar omdat zij naar een andere regio waren verhuisd, nl. Chattra, zouden zij niet langer op de hoogte zijn geweest van de ontwikkelingen in verband met uw probleem. U werd erop gewezen dat u aldus geen idee heeft van wat er na april 2010 eventueel nog gebeurd kan zijn met betrekking tot uw persoonlijk probleem. U antwoordde hierop dat dit niet helemaal correct is. U verklaarde immers dat uw ooms het contact met uw moeder en echtgenote hadden verbroken, omdat ze bepaalde dingen hadden vernomen met betrekking tot uw probleem. Op

de vraag of u dan concrete stappen had ondernomen om te weten te komen wat uw ooms dan meer wisten over uw probleem, antwoordde u dat u meerdere malen contact had gehad met uw ooms en dat één oom langs moederszijde u zou hebben meegedeeld dat men nog altijd op zoek is naar u en dat het dus beter was om uit Irak weg te blijven. U blijft dus bijzonder vaag wat de actualiteit van uw probleem met de familie van het verkeersslachtoffer betreft. U haalt geen enkel concreet feit of gebeurtenis aan waaruit zou blijken dat men zich nog steeds op u wil wreken. U laat zich enkel uit in algemeenheden. Daarenboven spreekt u zich even later in dit verband nog tegen, aangezien u liet optekenen dat u met een zekere (H.N.U.) zes maanden voor de datum van het gehoor (17 januari 2013) telefonisch contact heeft gehad en er aan toevoegde dat dit het eerste en het enige contact was dat u had met iemand van uw familie buiten uw moeder en echtgenote. Dit terwijl u even daarvoor nog had verklaard dat u meermaals contact had met verschillende van uw ooms. Wat er ook van zij, de informatie die u zou hebben verkregen van (H.N.U.) is eveneens dermate vaag dat er weinig waarde aan kan gehecht worden. U weet enkel dat men nog steeds op zoek was naar u. U kan niet eens zeggen wanneer men de laatste keer naar u op zoek is geweest of wat er zich dan in concreto heeft voorgedaan. U sluit verder niet uit dat (H.N.U.) nog meer informatie had met betrekking tot uw situatie, maar daarvan bent u niet op de hoogte (zie gehoorverslag CGVS, vragen 2-20). Hieruit kan afgeleid worden dat u zelf dan ook niet de minste moeite heeft gedaan om (H.N.U.) hierover te bevragen. Het hoeft geen betoog dat deze verklaringen in verband met mogelijke recente ontwikkelingen in het conflict met de Beni Assad allerminst overtuigen. Dat u hier zo weinig vanaf weet, zelf aldus weinig inspanningen heeft geleverd om uw contactpersoon(en) te bevragen, staat haaks op de door u beweerde vrees voor vervolging.

Opmerkelijk in dit verband is bovendien het feit dat uw broer (G.) - althans volgens zijn verklaringen - niet op de hoogte zou zijn van dit enige telefoongesprek dat u heeft gehad met (H.N.U.). Nochtans is hij tesamen met u gevlucht in 2010 omwille van dezelfde problemen en vrees voor bloedwraak naar aanleiding van een auto-ongeval. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat u hem niet op de hoogte zou hebben gebracht van dit telefoongesprek, temeer daar dit gesprek u voor het eerst sinds een zeer lange periode informatie verschafte over uw (actuele) problemen/situatie in Irak. U repliceerde hierop dat u uw broer niet onnodig ongerust wilde maken en dat hij bijzonder veel last had van stress. Daarom had u besloten om de informatie die u had bekomen naar aanleiding van het telefoongesprek niet met hem te delen. Volgens u zou het hem alleen maar meer stress bezorgen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 21 en 22). Dit argument kan allerminst overtuigen. De informatie die u besloot achter te houden voor uw broer is dermate vaag en nietszeggend, dat met de beste wil van de wereld niet kan ingezien worden dat het vrijgeven van deze informatie uw broer meer stress zou kunnen bezorgen.

Vervolgens is het zeer opvallend dat u naliet te verwijzen naar de moord op uw zoon op 8 januari 2011, toen u werd gevraagd of er na april 2010 nog concrete aanwijzingen waren voor het feit dat uw probleem nog actueel was (zie gehoorverslag CGVS, vraag 8), temeer daar u deze moord wel degelijk linkt aan uw eigen problemen, met name bloedwraak. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat u tijdens het vorige gehoor op het CGVS al had verwezen naar de moord op uw zoon en ook dat u de overlijdensakte al had voorgelegd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 31-34). Het feit dat u naliet correct te antwoorden op bovenstaande vraag omdat u ervan uitging dat de 'protection officer' het antwoord al kende op basis van uw dossier en het niet nodig vond deze toch wel ingrijpende gebeurtenis nogmaals spontaan te vermelden, is niet ernstig te noemen. Dit alles doet twijfels rijzen omtrent de vraag of het overlijden van uw zoon wel degelijk verband houdt met uw beweerde problemen die u noopten uit Irak te vluchten. Ook al heeft u de moord op uw zoon al eerder ter sprake gebracht, dan nog kan in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u deze dramatische gebeurtenis direct vermeldt wanneer u wordt bevraagd over de (evolutie van uw) problemen na uw vertrek. Dat u het dan niet nodig acht dit ernstige feit nogmaals te vermelden doet de wenkbrauwen fronsen.

Deze twijfels aangaande de moord op uw zoon worden verder gevoed door een opvallende tegenstrijdige verklaring die u in de loop van het gehoor van 17 januari 2013 aflegde. Bij aanvang van het gehoor verklaarde u dat uw familieleden naar aanleiding van het incident waarbij er slogans op jullie huis werden aangebracht, van de wijk Sharqiye naar Chattra waren gevlucht. U situeerde dit incident omstreeks april 2010, kort na uw vertrek uit Irak (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5 en 6). Toen u echter werd gevraagd waar de moord op uw zoon plaatsvond, verklaarde u dat dit in Nasseriyeh was en niet in Chattra. U werd erop gewezen dat u bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk had laten optekenen dat uw familie - dus inclusief uw zoon - reeds in april 2010 naar Chattra was gevlucht. U wijzigde nu uw eerdere verklaringen. U verklaarde nu dat uw familie naar Chattra was verhuisd naar aanleiding van de moord op uw zoon. In april 2010 - toen de slogans werden aangebracht op uw huis - zouden jullie al ongeveer een maand in het huis van uw schoonbroer hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, vragen 38-41). Uw opeenvolgende verklaringen zijn allerminst coherent. Daarenboven verklaarde uw echtgenote dat jullie sinds februari 2010 al naar Chattra waren verhuisd, want evenmin strookt met uw versie van de feiten (zie vragenlijst DVZ, dd. 11 juni 2013, vraag 11).

Naar aanleiding van de moord op uw zoon zou uw moeder klacht hebben neergelegd bij het lokale politiebureau. Dit gebeurde op 16 januari 2011. Op 19 januari 2011 zou er een arrestatiebevel zijn uitgevaardigd door een onderzoeksrechter en diezelfde dag nog zou er een huiszoeking hebben plaatsgevonden bij de mogelijke dader, (G.J.), de broer van de man die bij het verkeersongeluk was omgekomen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 44-48). Wat er nadien is gebeurd en of er verdere gerechtelijke stappen werden ondernomen, daarover heeft u geen enkele informatie. U lichtte toe dat dit te wijten was aan het feit dat uw familieleden naar aanleiding van de moord op uw zoon waren verhuisd en dat ze daarom de zaak niet meer hebben kunnen opvolgen. U wist wel te zeggen dat de vermoedelijke dader van de moord nog steeds niet was opgepakt. U werd gevraagd van wie u dit laatste dan wel had vernomen. U antwoordde dat (H.N.U.) u dit had meegedeeld tijdens jullie telefoongesprek. Nochtans verklaarde u eerder tijdens het gehoor dat (H.N.U.) u tijdens dit bewuste telefoongesprek niets anders had meegedeeld dan de zeer algemene en vage vaststellingen dat 'men nog op zoek was naar u'. U repte toen met geen woord over het (niet onbelangrijke) feit dat hij wist dat de vermoedelijke dader van de moord op uw zoon nog niet gevat was (zie gehoorverslag CGVS, vragen 17, 18 en 20). U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde hierop dat u bij aanvang van het gehoor de moord op uw zoon nog niet ter sprake had gebracht. Daarom zou u nagelaten hebben te verwijzen naar dat deel van het telefoongesprek dat betrekking had op de moord op uw zoon (zie gehoorverslag CGVS, vragen 50-53). Deze uitleg raakt kant noch wal. U werd naar aanleiding van het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of er nog andere relevante dingen werden gezegd door (H.N.U.) tijdens het telefoongesprek. Dat u dan niet onmiddellijk heeft verwezen naar het feit dat (G.J.) - de moordenaar van uw zoon - nog steeds op vrije voeten is, nochtans een zeer relevant element met betrekking tot uw persoonlijke problemen, is totaal onbegrijpelijk. Vervolgens werd u erop gewezen dat u niet kan uitsluiten dat de vermoedelijke dader intussen al wel is gearresteerd. U antwoordde hierop dat u hier niet van uitging. U lichtte toe dat indien de vermoedelijke dader wel al zou zijn gearresteerd, u dit wellicht wel had vernomen. U werd gevraagd van wie u dit dan wel zou kunnen vernemen, gelet op het feit dat u geen contact meer heeft met uw familie in Nasseriye en dat uw moeder en echtgenote - die op het moment van uw gehoor nog in Irak vertoefde - naar Chattra was verhuisd waardoor deze geen informatie meer konden hebben over wat er zich afspeelt in Nasseriye. U antwoordde hierop dat u wel meer contacten had in Nasseriye dan enkel met uw familie. U lichtte toe dat, indien de vermoedelijke dader al was gearresteerd, deze informatie u wellicht al lang zou hebben bereikt via uw netwerk van kennissen en burens. De bal werd u onmiddellijk teruggekaatst: als u werkelijk over een dergelijk sociaal netwerk beschikt, wat trouwens logisch is gelet op het feit dat u uw hele leven in Nasseriye heeft gewoond, dan zou u ook perfect in staat moeten zijn om gedetailleerde informatie te bekomen over hoe uw problemen na uw vlucht uit Irak zijn geëvolueerd en wat de stand van zaken is in het onderzoek naar de moord op uw zoon. Nochtans geeft u, zoals hierboven reeds uitvoerig is uiteengezet, geen duidelijk beeld over hoe uw problemen recent zijn geëvolueerd. Dit is onaanvaardbaar. U herhaalde nu enkel dat uw moeder en echtgenote naar Chattra waren verhuisd en ook dat er geen nieuws is te melden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 54-57).

U werd gevraagd of er naar aanleiding van de moord op uw zoon een rechtszaak werd gevoerd. U antwoordde hierop dat dit wellicht het geval is aangezien er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd en er ook verschillende getuigenverklaringen zijn. Op de vraag of u enige relevante informatie heeft over deze rechtszaak, antwoordde u dat u er weinig over afweet. U lichtte toe dat dit te wijten was aan het feit dat u niet langer in Irak verblijft. U werd erop gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u geen enkele concrete informatie heeft over deze rechtszaak, temeer daar het over de moord op uw zoon gaat. U herhaalde dat u zich niet in Irak bevond op het ogenblik dat er mogelijkerwijze een rechtszaak plaatsvond. U voegde er zelfs aan toe eigenlijk niet met zekerheid te weten of er al dan niet een rechtszaak gevoerd werd en ook dat indien er wel een rechtszaak zou zijn, deze door niemand kan opgevolgd worden. Nog los van het feit dat u zelf stelde over een ruim netwerk van kennissen en burens te beschikken dei toch enige informatie zouden moeten kunnen bekomen, werd u erop gewezen dat u of uw familieleden toch een advocaat hadden kunnen inschakelen om jullie belangen te verdedigen. U antwoordde dat jullie wel degelijk een advocaat hadden ingeschakeld, maar voegde eraan toe dat de zaak niet langer werd opgevolgd nadat uw familie naar Chattra was verhuisd. Ook deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen. Het is niet omdat de familie binnen Nasseriye is verhuisd dat dit enig contact met jullie advocaat of met de onderzoekers van de moord in de weg zou staan. Verder tijdens het gehoor diende u toe te geven niet eens de naam te weten van de advocaat die uw familie had ingeschakeld en ook geen enkele moeite te hebben gedaan om als vader van het slachtoffer zélf vanuit België contact te leggen met deze advocaat. U wekt hiermee minstens de indruk weinig tot geen betrokkenheid te tonen bij de moordzaak van uw zoon (zie gehoorverslag CGVS, vragen 58-70). Wat er ook van zij, uw gebrekkige informatie terzake ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte problemen als gevolg van een bloedvete.

Omwille van alle bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas onvoldoende geloofwaardig geacht en heeft u uw beweerde vrees voor vervolging door de Beni Assad niet aannemelijk gemaakt.

In verband met de door u voorgelegde politieke en gerechtelijke documenten aangaande de moord op uw zoon dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u dergelijke stukken heeft bekomen aangezien het hier interne documenten van de politie en van het gerecht betreffen, gericht aan andere politieke of gerechtelijke instanties. Aangezien u zelf, noch uw familie, nog contact had met een advocaat (u verbleef in België en uw familie verhuisde naar Chattra), kan u deze documenten evenmin via deze weg hebben ontvangen. Dit alles doet ernstige twijfels rijzen omtrent de herkomst en authenticiteit van de neergelegde stukken. Uit de overlijdensakte van uw zoon kan hooguit worden afgeleid dat hij om het leven is gekomen, maar toont geenszins aan dat dit gebeurde door de omstandigheden die u heeft uiteengezet. Verder dient opgemerkt dat op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de bewijswaarde van dergelijke documenten erg relatief is in de huidige Iraakse context (zie antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier). De overige door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens en burgerlijke stand, dewelke hier niet ter discussie staan. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen."

Tijdens het gehoor van 13 januari 2014 legde u zelf ook nog een aantal verklaringen af die het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas van uw echtgenoot versterken. Toen u werd gevraagd wat het ergste incident was dat u was overkomen met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot, verwees u naar de dreigementen die men persoonlijk ten aanzien van uw persoon had geuit en liet u opvallend genoeg na te verwijzen naar de moord op uw stiefzoon (zie gehoorverslag CGVS, vragen 4-14). Het is, op zijn zachtst gezegd, opmerkelijk te noemen dat u de moord op uw stiefzoon niet spontaan vermeldt als het ergste incident dat u is overkomen met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot. Gezien het dramatische karakter van deze gebeurtenis valt het niet uit te leggen dat u dit niet spontaan opwerpt. Zelfs als zou men u hebben bedreigd met verkrachting - volgens u bleef het bij een dreigement - kan dit dreigement de moord op een naaste toch nauwelijks in de schaduw stellen.

Vervolgens is het evenzeer opmerkelijk te noemen dat u hoegenaamd geen details weet over het dodelijke ongeluk waarbij uw echtgenoot betrokken was. Zo weet u dus zelfs niet te zeggen of uw echtgenoot dan wel het dodelijk slachtoffer eventueel een verkeersovertreding of fout hebben begaan, gelet op de zogenaamde bloedvete die hieruit is voortgekomen. Even later liet u zelfs optekenen dat u ervan uitging dat uw echtgenoot een fout had begaan. Nochtans kan u helemaal niet uitsluiten dat uw echtgenoot helemaal geen fout heeft begaan en dat dus omgekeerd de fout die tot het ongeluk heeft geleid eerder te zoeken was bij het slachtoffer (zie gehoorverslag CGVS, vragen 43-48). Dat u daarover geen enkele kennis heeft, dat u niet weet hoe het ongeval zich heeft kunnen voordoen, én dat uw echtgenoot u hierover nooit zou hebben geïnformeerd, is zoals gezegd opnieuw weinig geloofwaardig te noemen.

In verband met de moord op uw stiefzoon verklaarde u (zoals uw echtgenoot) dat jullie een advocaat hadden aangesteld om jullie belangen te behartigen. Net zoals uw echtgenoot verklaarde u evenwel bijna geen enkele informatie te hebben over welke stappen deze advocaat precies had ondernomen in deze zaak. U wist zelfs niet, net zoals uw echtgenoot, of er al dan niet een rechtszaak lopende was in verband met deze moordzaak (zie gehoorverslag CGVS, vraag 84). In tegenstelling tot uw echtgenoot liet u optekenen dat de door jullie aangestelde advocaat heden nog steeds actief bezig is met het opvolgen van deze moordzaak. Uw echtgenoot had daarentegen verklaard dat de advocaat de zaak niet langer opvolgde, omdat jullie waren verhuisd naar Chattra (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot, vraag 63). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat de advocaat nooit gestopt is met deze zaak. Hij zou hoogstens een korte periode non-actief zijn geweest. Wat er ook van zij, het is weinig geloofwaardig dat uzelf noch uw echtgenoot zo weinig concrete informatie kunnen verschaffen over deze moordzaak en de juridische gevolgen ervan, temeer jullie wel degelijk een advocaat hadden aangesteld die jullie klaarblijkelijk al veel geld heeft gekost (zie gehoorverslag CGVS, vragen 70-85).

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat u nog verwees naar bijkomende problemen die u zijn overkomen in de periode dat u alleen in Irak was achtergebleven, terwijl uw echtgenoot (M.S.) op dat ogenblik al in België verbleef. Wat deze problemen betreft, dient opgemerkt dat deze voortvloeien uit de problemen van uw echtgenoot. Aangezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht, kan aan deze bijkomende problemen die u persoonlijk zouden zijn overkomen weinig geloof worden gehecht. Zo verwees u naar het incident van 25 maart 2013, waarbij een drietal gewapende mannen uw huis in Chattra zouden zijn binnengevallen. Ze zouden ermee bedreigd hebben u te zullen verkrachten. Ze zouden van uw schoonmoeder geëist hebben dat zij haar klacht zou intrekken. Nadat ze uw broer zouden hebben neergeslagen, zouden ze weggegaan zijn. Wat deze problemen betreft, dient opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk kan voorleggen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 113).

Jullie zouden naar aanleiding van dit incident geen klacht hebben neergelegd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 109), hoewel u eerder tijdens het gehoor liet optekenen dat dit het ergste incident was dat u was overkomen, blijkbaar zelfs erger dan de moord op uw stiefzoon (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5 en 6). Bovendien is het weinig geloofwaardig dat deze drie gewapende mannen jullie fysiek en verbaal erg agressief bejegenden, nadat ze 's nachts jullie huis waren binnengevallen maar vervolgens weggingen met de simpele boodschap dat ze binnen een week zouden terugkomen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 103). Ze hadden nochtans ter plekke hun dreigementen al kunnen uitvoeren, wat niet gebeurde. Aangenomen dat ze effectief stelden een week later terug te keren, zouden jullie zonder veel problemen de autoriteiten hebben kunnen inlichten zodat zij jullie bescherming konden bieden. Deze hulp hebben jullie nochtans niet gevraagd, wat andermaal bijzonder merkwaardig is in de door u geschetste omstandigheden.

Ter staving van uw asielrelaas legde uzelf enkel uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit en uw huwelijksakte voor. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en burgerlijke stand dewelke hier niet ter discussie staan.

Tenslotte, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, (S.)- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-

Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van "de evenredigheidsprincipes van een goede administratie", machtsoverschrijding, een "duidelijke beoordelingsfout", de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van "het principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak".

Verzoekers herinneren eraan dat verzoeker verklaard heeft dat één van de redenen voor het vertrek van de familieleden uit de stad, de moord op zijn zoon was. Dit legt volgens verzoekers logisch uit waarom verzoeker niet meer de mogelijkheid had om precies de evolutie van de situatie in zijn land te kennen. Zij menen dat het normaal is dat de familie geen nieuws meer zou hebben over de situatie aangezien zij ver verwijderd was van de politie waar de klacht werd gedaan, alsook van de familie die het slachtoffer wil wreken. Wat betreft (H.N.U.) herinneren verzoekers eraan dat het plausibel en normaal is dat verzoeker niet tijdens het eerste gehoor zou hebben gezegd dat de bevestiging van (H.N.U.) kwam, daar het ondenkbaar is dat een persoon in staat zou zijn zich alle punten te herinneren van een telefoongesprek dat hij over een aantal dagen heeft gehad. Elke persoon die zich in de situatie van verzoeker zou bevinden, zou zich dit niet kunnen herinneren, aldus verzoekers. Aangaande verzoekers vriendenkring in Irak achten verzoekers het onvoorstelbaar dat verweerder meent dat de resultaten van een politieonderzoek of van een klacht tegen een persoon bij de politiedienst, aan burens of kennissen van een persoon zouden worden meegedeeld door de politiediensten. Wat betreft de aangestelde advocaat stellen verzoekers vast dat het feit dat de familie de stad verlaten, deze advocaat niet belet heeft zijn werk bij de Iraakse jurisdicties verder te zetten en dat het aan hem is om contact op te nemen met de familie wanneer er een evolutie in de situatie zou zijn. De advocaat heeft geenszins contact opgenomen met verzoeker of zijn familie. Dat verzoeker de advocaat niet kent, achten verzoekers normaal aangezien de familie de advocaat gekozen heeft en verzoeker reeds het land ontvluchtte wegens een vrees voor zijn leven. Verzoekers menen dat verweerder een slechte analyse van verzoekers verhaal maakte.

Verder herinneren verzoekers eraan dat een gebrek aan geloofwaardigheid in hoofde van verzoeker hem zeker verweten kan worden bij het zien van de criteria voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, maar dat hetzelfde niet noodzakelijkerwijze geldt voor de criteria op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De politieke situatie in Irak toont voldoende een situatie van een intern gewapend conflict aan, zodat het volgens verzoekers niet onvoorstelbaar is te denken dat de politie in staat zou zijn verzoekers tegen de familie van het slachtoffer te beschermen.

Betreffende de neergelegde stukken stellen verzoekers dat verweerder zich beperkt tot het verklaren dat het geheel van deze stukken ernstige twijfels aanhaalde over de herkomst en de authenticiteit van de voorgelegde stukken zonder enigszins aan te tonen dat deze documenten wettelijk niet toegankelijk zouden zijn voor de familie van verzoeker in Irak.

Vervolgens voeren verzoekers aan dat verweerder zich te kwader trouw opstelt waar hij zich het recht veroorlooft om te kiezen welk evenement voor verzoekster het meest traumatiserend zou zijn: het overlijden van haar schoonzoon of het ternauwernood aan de dood ontsnapt zijn tijdens de tussenkomst van de gewapende mannen in haar woonplaats en de verkrachting die erop volgde. Verweerder houdt volgens verzoekers geen rekening met het feit dat de Iraakse samenleving één is waar de vrouw een secundaire rol heeft en beperkt is tot het blindelings gehoorzamen van haar echtgenoot, hetgeen in onderhavig geval haar miskennen van de details van het ongeval kan uitleggen. De kennis van de details van het ongeval zou bovendien niets wijzigen aan het feit dat verzoekster een mikpunt blijkt van

wraak. Omdat de lokale politie de veiligheid absoluut niet wilt verzekeren, heeft verzoekster beslist Irak te ontvluchten. Opnieuw menen verzoekers dat verweerder een slechte analyse van verzoeksters verhaal heeft gemaakt.

Verder stellen verzoekers nog als volgt in onderhavig verzoekschrift: *“Dat zij voldoende aangetoond hebben dat de politie hun veiligheid niet kon verzekeren omwille van de zorgwekkende situatie waarin zij zich bevindt in haar strijd tegen de islamieten. Dat het bijgevolg evident is dat in de veronderstelling van een terugzending naar Irak, verzoekers niet zouden kunnen ontkomen aan het risico vermoord te worden door de familie van het slachtoffer van het ongeval door de echtgenoot veroorzaakt. Wat constitutief zou zijn van schending van artikel 3 EVRM.”*

Onder verwijzing naar een aantal internetartikelen herinneren verzoekers aan de prevalerende politieke situatie in Irak. Uit deze artikelen vloeit volgens verzoekers voort dat hun verklaringen betreffende de vrees voor hun leven door de huidige situatie in hun land van oorsprong bevestigd worden. Verzoekers kunnen zich niet veroorloven op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten te rekenen, die zelf overstelp worden door de islamitische beweging.

Tot slot wijzen verzoeker erop dat zij eveneens het voordeel van de subsidiaire bescherming vragen.

2.1.2. Verweerder brengt samen met een aanvullende nota per drager op 13 maart 2015 de COI Focus “Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak” van 25 januari 2015 en de COI Focus “Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer” van 13 februari 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.2.1. Op welke manier de bestreden beslissingen behept zouden kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissingen te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekers stellen dat het normaal is dat verzoeker geen informatie heeft met betrekking tot de evolutie van hun problemen in Irak omdat zijn familie na de moord op zijn zoon verhuisde, komen zij niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Er kan niet worden ingezien waarom verzoekers of hun familie niet in staat zijn zich verder te informeren over de evolutie van hun problemen omdat de familie naar een andere wijk in dezelfde stad verhuisde.

Waar verzoekers stellen dat geen enkel persoon in staat geacht kan worden om tijdens een gehoor zich alle punten te herinneren van een telefoongesprek dat over verschillende dagen plaatsvond, dient erop gewezen dat, aangezien hij zijn land van herkomst ontvluchtte om in België internationale bescherming te vragen, redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat de gebeurtenissen die leidden tot deze vlucht in zijn geheugen gegrift staan en dat hij zich informeert omtrent de verdere evolutie van zijn problemen sinds zijn vertrek. Verzoeker toont niet aan geheugenproblemen te hebben, zodat zijn stelling dat geen enkel normaal mens een telefoongesprek kan herinneren dat over meerdere dagen plaatsvond, niet meer is dan een niet-dienstige blote bewering en bijgevolg evenmin van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoekers menen dat de politiediensten de resultaten van een onderzoek of een klacht niet zouden meedelen aan burens of kennissen van een betrokken persoon, dient opgemerkt dat verzoekers zelf politionele en gerechtelijke documenten neerleggen, die bovendien gericht zijn aan andere gerechtelijke of politionele instanties (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Dienaangaande verklaarde verzoeker dat zijn moeder deze documenten had meegekregen uit medelijden (gehoorverslag CGVS verzoeker 6 mei 2011, p. 5). Dit klemmt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat documenten in Irak gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij via onder meer van (H.N.U.) – zij het vage – informatie ontving met betrekking tot de moord op zijn zoon en de problemen met de familie van het slachtoffer van het ongeval, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers weldegelijk in staat zijn zich te informeren met betrekking tot de evolutie van het moordonderzoek met betrekking tot hun zoon. Hier voegt zich nog aan toe dat verzoekers familie een advocaat heeft ingeschakeld, die zeker geacht kan worden toegang te hebben tot verdere informatie met betrekking tot de beweerdde problemen van verzoekers en hun familie. Dat zij zouden moeten wachten tot de advocaat zelf contact opneemt, is opnieuw een blote bewering, die enkel het gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen vanwege verzoekers en hun familie des te meer in de verf zet en dan ook verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de stelling in onderhavig verzoekschrift dat verzoeker de naam van de advocaat niet zou kennen omdat hij op het moment van de aanstelling van deze advocaat Irak reeds verlaten had. Verzoeker verklaarde immers zelf nog contact te hebben met zijn moeder, ooms en echtgenote.

Gelet op het voorgaande slagen verzoekers er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er allerminst in slaagt te overtuigen dat de problemen waarvoor u in 2010 uit Irak bent gevlucht anno 2013 nog actueel zijn (zie gehoorverslag CGVS, dd. 17 januari 2013). U verklaarde eerst in algemene termen dat stam-gerelateerde problemen eeuwig blijven bestaan en nooit eindigen. U werd erop gewezen dat dit een algemene stelling is maar dat dit weinig zegt over uw eigen concrete situatie. Vervolgens werd u gevraagd of u concrete aanwijzingen hebt dat dit stammenprobleem nog actueel is. U verwees naar slogans die op jullie huis waren aangebracht door uw belagers. Dit incident vond evenwel plaats in april 2010. Op de vraag of u dan niet meer recente aanwijzingen had in dit verband, legde u volgende vage verklaring af: “we horen regelmatig ‘via via’ dat ze ons nog steeds aan het zoeken zijn van tijd tot tijd”. U zou enkel nog contact hebben met uw moeder en uw echtgenote - inmiddels ook in België - , maar omdat zij naar een andere regio waren verhuisd, nl. Chattra, zouden zij niet langer op de hoogte zijn geweest van de ontwikkelingen in verband met uw probleem. U werd erop gewezen dat u aldus geen idee heeft van wat er na april 2010 eventueel nog gebeurd kan zijn met betrekking tot uw persoonlijk probleem. U antwoordde hierop dat dit niet helemaal correct is. U verklaarde immers dat uw ooms het contact met uw moeder en echtgenote hadden verbroken, omdat ze bepaalde dingen hadden vernomen met betrekking tot uw probleem. Op de vraag of u dan concrete stappen had ondernomen om te weten te komen wat uw ooms dan meer wisten over uw probleem, antwoordde u dat u meerdere malen contact had gehad met uw ooms en dat één oom langs moederszijde u zou hebben meegedeeld dat men nog altijd op zoek is naar u en dat het dus beter was om uit Irak weg te blijven. U blijft dus bijzonder vaag wat de actualiteit van uw probleem

met de familie van het verkeersslachtoffer betreft. U haalt geen enkel concreet feit of gebeurtenis aan waaruit zou blijken dat men zich nog steeds op u wil wreken. U laat zich enkel uit in algemeenheden. Daarenboven spreekt u zich even later in dit verband nog tegen, aangezien u liet optekenen dat u met een zekere (H.N.U.) zes maanden voor de datum van het gehoor (17 januari 2013) telefonisch contact heeft gehad en er aan toevoegde dat dit het eerste en het enige contact was dat u had met iemand van uw familie buiten uw moeder en echtgenote. Dit terwijl u even daarvoor nog had verklaard dat u meermaals contact had met verschillende van uw ooms. Wat er ook van zij, de informatie die u zou hebben verkregen van (H.N.U.) is eveneens dermate vaag dat er weinig waarde aan kan gehecht worden. U weet enkel dat men nog steeds op zoek was naar u. U kan niet eens zeggen wanneer men de laatste keer naar u op zoek is geweest of wat er zich dan in concreto heeft voorgedaan. U sluit verder niet uit dat (H.N.U.) nog meer informatie had met betrekking tot uw situatie, maar daarvan bent u niet op de hoogte (zie gehoorverslag CGVS, vragen 2-20). Hieruit kan afgeleid worden dat u zelf dan ook niet de minste moeite heeft gedaan om (H.N.U.) hierover te bevragen. Het hoeft geen betoog dat deze verklaringen in verband met mogelijke recente ontwikkelingen in het conflict met de Beni Assad allerminst overtuigen. Dat u hier zo weinig vanaf weet, zelf aldus weinig inspanningen heeft geleverd om uw contactpersoon(en) te bevragen, staat haaks op de door u beweerde vrees voor vervolging.

Opmerkelijk in dit verband is bovendien het feit dat uw broer (G.) - althans volgens zijn verklaringen - niet op de hoogte zou zijn van dit enige telefoongesprek dat u heeft gehad met (H.N.U.). Nochtans is hij tesamen met u gevlucht in 2010 omwille van dezelfde problemen en vrees voor bloedwraak naar aanleiding van een auto-ongeval. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat u hem niet op de hoogte zou hebben gebracht van dit telefoongesprek, temeer daar dit gesprek u voor het eerst sinds een zeer lange periode informatie verschafte over uw (actuele) problemen/situatie in Irak. U repliceerde hierop dat u uw broer niet onnodig ongerust wilde maken en dat hij bijzonder veel last had van stress. Daarom had u besloten om de informatie die u had bekomen naar aanleiding van het telefoongesprek niet met hem te delen. Volgens u zou het hem alleen maar meer stress bezorgen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 21 en 22). Dit argument kan allerminst overtuigen. De informatie die u besloot achter te houden voor uw broer is dermate vaag en nietszeggend, dat met de beste wil van de wereld niet kan ingezien worden dat het vrijgeven van deze informatie uw broer meer stress zou kunnen bezorgen.

Vervolgens is het zeer opvallend dat u naliet te verwijzen naar de moord op uw zoon op 8 januari 2011, toen u werd gevraagd of er na april 2010 nog concrete aanwijzingen waren voor het feit dat uw probleem nog actueel was (zie gehoorverslag CGVS, vraag 8), temeer daar u deze moord wel degelijk linkt aan uw eigen problemen, met name bloedwraak. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat u tijdens het vorige gehoor op het CGVS al had verwezen naar de moord op uw zoon en ook dat u de overlijdensakte al had voorgelegd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 31-34). Het feit dat u naliet correct te antwoorden op bovenstaande vraag omdat u ervan uitging dat de 'protection officer' het antwoord al kende op basis van uw dossier en het niet nodig vond deze toch wel ingrijpende gebeurtenis nogmaals spontaan te vermelden, is niet ernstig te noemen. Dit alles doet twijfels rijzen omtrent de vraag of het overlijden van uw zoon wel degelijk verband houdt met uw beweerde problemen die u noopten uit Irak te vluchten. Ook al heeft u de moord op uw zoon al eerder ter sprake gebracht, dan nog kan in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u deze dramatische gebeurtenis direct vermeldt wanneer u wordt bevraagd over de (evolutie van uw) problemen na uw vertrek. Dat u het dan niet nodig acht dit ernstige feit nogmaals te vermelden doet de wenkbrouwen fronsen.

Deze twijfels aangaande de moord op uw zoon worden verder gevoed door een opvallende tegenstrijdige verklaring die u in de loop van het gehoor van 17 januari 2013 aflegde. Bij aanvang van het gehoor verklaarde u dat uw familieleden naar aanleiding van het incident waarbij er slogans op jullie huis werden aangebracht, van de wijk Sharqiye naar Chattra waren gevlucht. U situeerde dit incident omstreeks april 2010, kort na uw vertrek uit Irak (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5 en 6). Toen u echter werd gevraagd waar de moord op uw zoon plaatsvond, verklaarde u dat dit in Nasseriye was en niet in Chattra. U werd erop gewezen dat u bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk had laten optekenen dat uw familie - dus inclusief uw zoon - reeds in april 2010 naar Chattra was gevlucht. U wijzigde nu uw eerdere verklaringen. U verklaarde nu dat uw familie naar Chattra was verhuisd naar aanleiding van de moord op uw zoon. In april 2010 - toen de slogans werden aangebracht op uw huis - zouden jullie al ongeveer een maand in het huis van uw schoonbroer hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, vragen 38-41). Uw opeenvolgende verklaringen zijn allerminst coherent. Daarenboven verklaarde uw echtgenote dat jullie sinds februari 2010 al naar Chattra waren verhuisd, want evenmin strookt met uw versie van de feiten (zie vragenlijst DVZ, dd. 11 juni 2013, vraag 11).

Naar aanleiding van de moord op uw zoon zou uw moeder klacht hebben neergelegd bij het lokale politiebureau. Dit gebeurde op 16 januari 2011. Op 19 januari 2011 zou er een arrestatiebevel zijn uitgevaardigd door een onderzoeksrechter en diezelfde dag nog zou er een huiszoeking hebben plaatsgevonden bij de mogelijke dader, (G.J.), de broer van de man die bij het verkeersongeluk was omgekomen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 44-48). Wat er nadien is gebeurd en of er verdere

gerechtelijke stappen werden ondernomen, daarover heeft u geen enkele informatie. U lichtte toe dat dit te wijten was aan het feit dat uw familieleden naar aanleiding van de moord op uw zoon waren verhuisd en dat ze daarom de zaak niet meer hebben kunnen opvolgen. U wist wel te zeggen dat de vermoedelijke dader van de moord nog steeds niet was opgepakt. U werd gevraagd van wie u dit laatste dan wel had vernomen. U antwoordde dat (H.N.U.) u dit had meegedeeld tijdens jullie telefoongesprek. Nochtans verklaarde u eerder tijdens het gehoor dat (H.N.U.) u tijdens dit bewuste telefoongesprek niets anders had meegedeeld dan de zeer algemene en vage vaststellingen dat 'men nog op zoek was naar u'. U repte toen met geen woord over het (niet onbelangrijke) feit dat hij wist dat de vermoedelijke dader van de moord op uw zoon nog niet gevat was (zie gehoorverslag CGVS, vragen 17, 18 en 20). U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde hierop dat u bij aanvang van het gehoor de moord op uw zoon nog niet ter sprake had gebracht. Daarom zou u nagelaten hebben te verwijzen naar dat deel van het telefoongesprek dat betrekking had op de moord op uw zoon (zie gehoorverslag CGVS, vragen 50-53). Deze uitleg raakt kant noch wal. U werd naar aanleiding van het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of er nog andere relevante dingen werden gezegd door (H.N.U.) tijdens het telefoongesprek. Dat u dan niet onmiddellijk heeft verwezen naar het feit dat (G.J.) - de moordenaar van uw zoon - nog steeds op vrije voeten is, nochtans een zeer relevant element met betrekking tot uw persoonlijke problemen, is totaal onbegrijpelijk. Vervolgens werd u erop gewezen dat u niet kan uitsluiten dat de vermoedelijke dader intussen al wel is gearresteerd. U antwoordde hierop dat u hier niet van uitging. U lichtte toe dat indien de vermoedelijke dader wel al zou zijn gearresteerd, u dit wellicht wel had vernomen. U werd gevraagd van wie u dit dan wel zou kunnen vernemen, gelet op het feit dat u geen contact meer heeft met uw familie in Nasseriye en dat uw moeder en echtgenote - die op het moment van uw gehoor nog in Irak vertoefde - naar Chattra was verhuisd waardoor deze geen informatie meer konden hebben over wat er zich afspeelt in Nasseriye. U antwoordde hierop dat u wel meer contacten had in Nasseriye dan enkel met uw familie. U lichtte toe dat, indien de vermoedelijke dader al was gearresteerd, deze informatie u wellicht al lang zou hebben bereikt via uw netwerk van kennissen en burens. De bal werd u onmiddellijk teruggekaatst: als u werkelijk over een dergelijk sociaal netwerk beschikt, wat trouwens logisch is gelet op het feit dat u uw hele leven in Nasseriye heeft gewoond, dan zou u ook perfect in staat moeten zijn om gedetailleerde informatie te bekomen over hoe uw problemen na uw vlucht uit Irak zijn geëvolueerd en wat de stand van zaken is in het onderzoek naar de moord op uw zoon. Nochtans geeft u, zoals hierboven reeds uitvoerig is uiteengezet, geen duidelijk beeld over hoe uw problemen recent zijn geëvolueerd. Dit is onaanvaardbaar. U herhaalde nu enkel dat uw moeder en echtgenote naar Chattra waren verhuisd en ook dat er geen nieuws is te melden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 54-57).

U werd gevraagd of er naar aanleiding van de moord op uw zoon een rechtszaak werd gevoerd. U antwoordde hierop dat dit wellicht het geval is aangezien er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd en er ook verschillende getuigenverklaringen zijn. Op de vraag of u enige relevante informatie heeft over deze rechtszaak, antwoordde u dat u er weinig over afweet. U lichtte toe dat dit te wijten was aan het feit dat u niet langer in Irak verblijft. U werd erop gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u geen enkele concrete informatie heeft over deze rechtszaak, temeer daar het over de moord op uw zoon gaat. U herhaalde dat u zich niet in Irak bevond op het ogenblik dat er mogelijkwijze een rechtszaak plaatsvond. U voegde er zelfs aan toe eigenlijk niet met zekerheid te weten of er al dan niet een rechtszaak gevoerd werd en ook dat indien er wel een rechtszaak zou zijn, deze door niemand kan opgevolgd worden. Nog los van het feit dat u zelf stelde over een ruim netwerk van kennissen en burens te beschikken dei toch enige informatie zouden moeten kunnen bekomen, werd u erop gewezen dat u of uw familieleden toch een advocaat hadden kunnen inschakelen om jullie belangen te verdedigen. U antwoordde dat jullie wel degelijk een advocaat hadden ingeschakeld, maar voegde eraan toe dat de zaak niet langer werd opgevolgd nadat uw familie naar Chattra was verhuisd. Ook deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen. Het is niet omdat de familie binnen Nasseriye is verhuisd dat dit enig contact met jullie advocaat of met de onderzoekers van de moord in de weg zou staan. Verder tijdens het gehoor diende u toe te geven niet eens de naam te weten van de advocaat die uw familie had ingeschakeld en ook geen enkele moeite te hebben gedaan om als vader van het slachtoffer zélf vanuit België contact te leggen met deze advocaat. U wekt hiermee minstens de indruk weinig tot geen betrokkenheid te tonen bij de moordzaak van uw zoon (zie gehoorverslag CGVS, vragen 58-70). Wat er ook van zij, uw gebrekkige informatie terzake ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte problemen als gevolg van een bloedvete.

Omwille van alle bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas onvoldoende geloofwaardig geacht en heeft u uw beweerde vrees voor vervolging door de Beni Assad niet aannemelijk gemaakt.

In verband met de door u voorgelegde politionele en gerechtelijke documenten aangaande de moord op uw zoon dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u dergelijke stukken heeft bekomen aangezien het hier interne documenten van de politie en van het gerecht betreffen, gericht aan andere politionele of gerechtelijke instanties. Aangezien u zelf, noch uw familie, nog contact had met een

advocaat (u verbleef in België en uw familie verhuisde naar Chattra), kan u deze documenten evenmin via deze weg hebben ontvangen. Dit alles doet ernstige twijfels rijzen omtrent de herkomst en authenticiteit van de neergelegde stukken. Uit de overlijdensakte van uw zoon kan hooguit worden afgeleid dat hij om het leven is gekomen, maar toont geenszins aan dat dit gebeurde door de omstandigheden die u heeft uiteengezet. Verder dient opgemerkt dat op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de bewijswaarde van dergelijke documenten erg relatief is in de huidige Iraakse context (zie antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier). De overige door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens en burgerlijke stand, dewelke hier niet ter discussie staan. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de huidige (politieke) situatie in Irak, dient opgemerkt dat zij niet *in concreto* aantonen op welke zij heden een vrees voor vervolging (zouden) koesteren omwille van deze situatie. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier in gebreke.

Verder kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij stellen dat verweerder te kwader trouw zou handelen door te stellen dat het opmerkelijk is dat verzoekster geen spontane melding maakt van de moord op haar stiefzoon wanneer haar gevraagd wordt wat het ergste incident is dat zij heeft meegemaakt. Verzoekster vermeldde immers enkel de inval van de gewapende mannen en het dreigement haar te verkrachten en liet de moord op haar stiefzoon geheel onvermeld (gehoorverslag CGVS verzoekster, vragen 4-14), hetgeen niet aannemelijk is. Tevens dient opgemerkt dat verzoeksters stelling in onderhavig verzoekschrift dat zij *"zelf ternauwernood aan de dood ontsnapt [is] tijdens de interruptie van de gewapende mannen in haar woonplaats en de verkrachting die erop volgde"* tegenstrijdig is aan haar verklaringen tijdens haar gehoor, waar zij stelde dat de gewapende mannen haar bedreigden met verkrachting en de week erop zouden terugkomen, zonder dat er een verkrachting heeft plaatsgevonden (gehoorverslag CGVS verzoekster, vragen 99-104). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelazen. Gelet op het feit dat verzoekers hun land van herkomst ontvluchten en in België internationale bescherming vragen, kan het feit dat vrouwen in de Iraakse samenleving een ondergeschikte rol spelen geen verschuiving vormen voor verzoeksters onwetendheid met betrekking tot het ongeval dat haar echtgenoot had en dat de rechtstreekse aanleiding vormde voor de problemen met de familie van het slachtoffer dat bij dit ongeval omkwam. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker verzoekster inlicht over de omstandigheden die hem noopten om vóór haar Irak te verlaten.

Verzoekers stelling dat de lokale politie hen geen bescherming wilt bieden, is een blote bewering, die op geen enkele manier gestaafd wordt en dan ook geen afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissingen. Deze bewering is tevens strijdig met zijn verklaring dat op 19 januari 2011 er een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd door een onderzoeksrechter en er diezelfde dag nog een huiszoeking heeft plaatsgevonden bij de mogelijke dader, (G.J.), de broer van de man die bij het verkeersongeluk was omgekomen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 44-48).

Gelet op het voorgaande slagen verzoekers er niet in de pertinente motieven in de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing te weerleggen:

"Tijdens het gehoor van 13 januari 2014 legde u zelf ook nog een aantal verklaringen af die het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas van uw echtgenoot versterken. Toen u werd gevraagd wat het ergste incident was dat u was overkomen met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot, verwees u naar de dreigementen die men persoonlijk ten aanzien van uw persoon had geuit en liet u opvallend genoeg na te verwijzen naar de moord op uw stiefzoon (zie gehoorverslag CGVS, vragen 4-14). Het is, op zijn zachtst gezegd, opmerkelijk te noemen dat u de moord op uw stiefzoon niet spontaan vermeld als het ergste incident dat u is overkomen met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot. Gezien het dramatische karakter van deze gebeurtenis valt het niet uit te leggen dat u dit niet spontaan opwerpt. Zelfs als zou men u hebben bedreigd met verkrachting - volgens u bleef het bij een dreigement - kan dit dreigement de moord op een naaste toch nauwelijks in de schaduw stellen. Vervolgens is het evenzeer opmerkelijk te noemen dat u hoegenaamd geen details weet over het dodelijke ongeluk waarbij uw echtgenoot betrokken was. Zo weet u dus zelfs niet te zeggen of uw

echtgenoot dan wel het dodelijk slachtoffer eventueel een verkeersovertreding of fout hebben begaan, gelet op de zogenaamde bloedvete die hieruit is voortgekomen. Even later liet u zelfs optekenen dat u ervan uitging dat uw echtgenoot een fout had begaan. Nochtans kan u helemaal niet uitsluiten dat uw echtgenoot helemaal geen fout heeft begaan en dat dus omgekeerd de fout die tot het ongeluk heeft geleid eerder te zoeken was bij het slachtoffer (zie gehoorverslag CGVS, vragen 43-48). Dat u daarover geen enkele kennis heeft, dat u niet weet hoe het ongeval zich heeft kunnen voordoen, én dat uw echtgenoot u hierover nooit zou hebben geïnformeerd, is zoals gezegd opnieuw weinig geloofwaardig te noemen.

In verband met de moord op uw stiefzoon verklaarde u (zoals uw echtgenoot) dat jullie een advocaat hadden aangesteld om jullie belangen te behartigen. Net zoals uw echtgenoot verklaarde u evenwel bijna geen enkele informatie te hebben over welke stappen deze advocaat precies had ondernomen in deze zaak. U wist zelfs niet, net zoals uw echtgenoot, of er al dan niet een rechtszaak lopende was in verband met deze moordzaak (zie gehoorverslag CGVS, vraag 84). In tegenstelling tot uw echtgenoot liet u optekenen dat de door jullie aangestelde advocaat heden nog steeds actief bezig is met het opvolgen van deze moordzaak. Uw echtgenoot had daarentegen verklaard dat de advocaat de zaak niet langer opvolgde, omdat jullie waren verhuisd naar Chattra (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot, vraag 63). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat de advocaat nooit gestopt is met deze zaak. Hij zou hoogstens een korte periode non-actief zijn geweest. Wat er ook van zij, het is weinig geloofwaardig dat uzelf noch uw echtgenoot zo weinig concrete informatie kunnen verschaffen over deze moordzaak en de juridische gevolgen ervan, temeer jullie wel degelijk een advocaat hadden aangesteld die jullie klaarblijkelijk al veel geld heeft gekost (zie gehoorverslag CGVS, vragen 70-85).

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat u nog verwees naar bijkomende problemen die u zijn overkomen in de periode dat u alleen in Irak was achtergebleven, terwijl uw echtgenoot (M.S.) op dat ogenblik al in België verbleef. Wat deze problemen betreft, dient opgemerkt dat deze voortvloeien uit de problemen van uw echtgenoot. Aangezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht, kan aan deze bijkomende problemen die u persoonlijk zouden zijn overkomen weinig geloof worden gehecht. Zo verwees u naar het incident van 25 maart 2013, waarbij een drietal gewapende mannen uw huis in Chattra zouden zijn binnengevallen. Ze zouden ermee gedreigd hebben u te zullen verkrachten. Ze zouden van uw schoonmoeder geëist hebben dat zij haar klacht zou intrekken. Nadat ze uw broer zouden hebben neergeslagen, zouden ze weggegaan zijn. Wat deze problemen betreft, dient opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk kan voorleggen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 113). Jullie zouden naar aanleiding van dit incident geen klacht hebben neergelegd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 109), hoewel u eerder tijdens het gehoor liet optekenen dat dit het ergste incident was dat u was overkomen, blijkbaar zelfs erger dan de moord op uw stiefzoon (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5 en 6). Bovendien is het weinig geloofwaardig dat deze drie gewapende mannen jullie fysiek en verbaal erg agressief bejegenden, nadat ze 's nachts jullie huis waren binnengevallen maar vervolgens weggingen met de simpele boodschap dat ze binnen een week zouden terugkomen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 103). Ze hadden nochtans ter plekke hun dreigementen al kunnen uitvoeren, wat niet gebeurde. Aangenomen dat ze effectief stelden een week later terug te keren, zouden jullie zonder veel problemen de autoriteiten hebben kunnen inlichten zodat zij jullie bescherming konden bieden. Deze hulp hebben jullie nochtans niet gevraagd, wat andermaal bijzonder merkwaardig is in de door u geschetste omstandigheden.

Ter staving van uw asielrelaas legde uzelf enkel uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit en uw huwelijksakte voor. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en burgerlijke stand dewelke hier niet ter discussie staan."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake hun relaas en de elementen in het dossier tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de meest recente informatie die verweerder heeft bijgebracht, met name de COI Focus "Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" van 25 januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10), blijkt dat er in de zuidelijke provincies van Irak sprake is van geweld vanwege de sjiitische gelovigen tegen de soennitische minderheid, gelet op de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS tegen sjiitische doelwitten in Bagdad sinds 2013-2014. Ondervraagd ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV verklaren verzoekers dat zij soennieten zijn. Tijdens zijn gehoor op 20 augustus 2010 op het CGVS verklaarde verzoeker evenwel dat hij sjiiet is en dat bijna alle leden van zijn stam eveneens sjiieten zijn (gehoorverslag CGVS verzoeker 20 augustus 2010, p. 3). Ook verzoekster verklaarde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 11 juni 2013 dat zij een sjiitische moslim is (administratief dossier, verklaring 2.9 van stuk 9 in verzoeksters deel van stuk 17). Er kan dan ook worden aangenomen, gelet op de huidige situatie in Zuid-Irak en de situatie van de daar aanwezige soennitische minderheid, dat verzoekers opportunistisch ter terechtzitting verklaarden dat zij soennieten zijn, hetgeen, gelet op hun verklaringen op de DVZ en het CGVS, niet aannemelijk is. Verder blijkt uit voormelde informatie van verweerder dat het offensief van IS/ISIL/ISIS de provincie Thi-Qar nog niet bereikt heeft en dat het aantal burgerslachtoffers er laag is. Verzoekers brengen geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Bovendien blijkt uit de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer" van 13 februari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) dat de provincies in Zuid-Irak ook bereikbaar zijn zonder door Centraal-Irak te reizen. Aldus lopen burgers in Zuid-Irak actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake hun relazen en de elementen in het dossier tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS